

*Regensianersamfundets
medlemsblad*

99-100 årgang (2006-2007)

Indholdsfortegnelse

Referat af generalforsamling nov. 2005	3
Visioner for regensianersamfundet	6
Flagmanden i Estland	8
Lindetrokost 2006	10
Elers.dk – Det kristne gøglerskollegiums hjemmeside	15
Regensens sognekirke fylder 350 år	18
Tale ved Lindetroallet 24/06-2006	22
Sommerudflugt 2006	25

Forsidefoto: Regensianersamfundets trofaste kasserer gennem årtier, Henrik Teide får sig en snak med forårsklokken, Mads Løkke Andersen – umiddelbart før Lindetrokosten

Referat af generalforsamling i Regensianersamfundet – november 2005

Af referent Poul Petersen

Som første punkt på dagsordenen blev Mogens Holm valgt som dirigent. Han konstaterede at generalforsamlingen var lovligt indkaldt og gav herefter ordet til formanden. Hans Jørgen Steenbjerg fortalte om årets gang i Regensianersamfundet, herunder årets udflugt der var gået til Regensen. Især blev det fremhævet at Regensiansamfundet havde fået en meget venlig modtagelse hos den nye Regensprovst, Erik Skyum-Nielsen, også kendt som Dr. Skum. Alle de besøgende døde Regensianere blev budt på champagne og efterfølgende inviteret til at skrive deres navn i gæstebogen. Formanden afsluttede sin beretning med en mindre bombe – han genopstiller ikke.

Herefter gik ordet til kassereren Henrik Teide som på kyndig vis gennemgik årets regnskab. De fleste poster lignede sig selv – dog var sket en gunstig udvikling mht. prisen for trykning af vores medlemsblad. Dette meningsdannende organ skal selvfølgelig trykkes i den bedste kvalitet. Forrige år havde det kostet over 18.000 kr., men i 2005 var det lykkedes at reducere prisen til 6.000 kr. Det var dog tvivlsomt om denne lave pris kunne holdes fremover. Årets underskud blev på 17.000 kr., men en stor del kunne henføres til forrige års høje bladudgift. Fra næste år forventes der at være balance i regnskabet.

Vores tidligere formand, John Idorn, er som bekendt ikke mere. I sit testamente havde han betænkt Regensen med 200.000 kr. Et smukt træk. Af uransagelige grunde er Regensianersamfundet ikke at betragte som en velgørende forening. Derfor har skattevæsenet haft den store saks fremme, men tilbage blev dog 128.000 kr. John Idorn havde nogle helt specielle ønsker til hvordan beløbet skulle anvendes

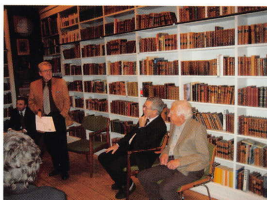
Næste punkt var valg af formand og her presser de nye tider sig på, også hos Regensianersamfundet. For første gang har vi nu en kvindelig formand idet Camilla Sløk blev valgt med akklamation. Den hidtidige formand fortsætter som bestyrelsesmedlem.

Der var genvalg til resten af bestyrelsen med Poul Petersen som nyt medlem. På de ansvarsfulde revisorposter var der ligeledes genvalg til Peter Bøgild og Morten Samuelson.

Under eventuelt blev der afholdt en kort navnerunde hvor alle præsenterede sig og det år man flyttede ind og ud. Nestorposten gik til Bitch Larsen årgang 39. I øvrigt var alle årtier repræsenteret med en svag overvægt til 70'erne og 80'erne. Regensianersamfundet er tydeligvis en vidtfavnende forening.

De gamle regensianere lytter tålmodigt til bestyrelsens bortforklaringer og glæder sig over, at der ikke skal opføres en ny Regens i Ørestaden i lighed med DR.

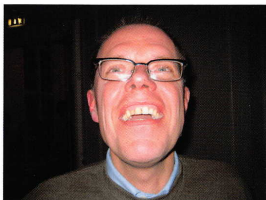

Dirigenten Mogens Hoff foreslår, at forsamlingen godkender regnskabet, og alle stemmer ja, fordi der snart er middag.

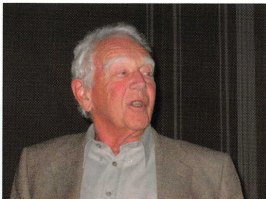

Et par regensianere af ædel årgang har brug for læsebrillerne, da de synger med på en af sangene fra en konkurrent til Kulturministerens kanon: Regensens Visebog

Stig Lyngbøj har tilsyneladende hørt en sjofel vittighed, der ikke var rettet mod Conventet, som han selv var medlem af for en 3 - 400 år siden.

Alle kan synge med på 'Regensen er Havet for os.' Men her står ophavsmanden: Søren Hoff, og han kan synge alle de svære detaljer i sangen også.

Så er der for alvor domt 'revy.' Og teksten rummer et par diskrete finter til husarnerne, som er godt talstærkt frem denne aften

Visioner for regensianersamfundet

v/formand, Camilla Sløk

Som ny formand vil jeg kort redegøre for, hvilke visioner jeg har for regensianersamfundet. I sig selv lyder "vision" måske som et paradoks, for regensianersamfundet er som regensianere flest, både levende og døde, karakteriseret ved at leve under mottoet: "Alt skal være som det var!". Eller omvendt sagt: Intet skal være anderledes.

I en julesang af Peter Faber, som sad og trallede længere nede ad Store Kannikestræde, står der i "Sikken voldsom trængsel og alarm", de ord, som også kunne siges om regensianersamfundet: "Drej kun universet helt omkring/ vend kun op og ned på alle ting/jorden med/ thi den er falsk og hul/ rør blot ikke ved min gamle jul". Og sådan er det også med Regensen. Rør blot ikke ved

Den nye formand, Camilla Sløk har store visioner for Regensianersamfundet – og Regensen.

Regensen og mine minder dermed. At tale om visioner må derfor ses i lyset af denne urørlighed, som Regensen har for mange regensianere. Den betydning, som Regensen spiller i manges livsfortælling og i forståelsen af, hvorfor de blev dem, de blev. Ikke bare at de blev, hvad de blev i form af titler og anerkendelse. Der er uden tvivl mange af Regensens og danmarkshistoriens berømtheder, som blev hvad de blev, fordi de fik et langt bedre udgangspunkt på Regensen end de ellers ville have fået, nemlig i form af økonomisk støtte fra kommunitetet; ud over bolig og mad, fik de også lomppege; de lærte at begå sig, og fik venner for livet, som de siden kunne netværke med, som det ville kaldes i dag. Den anden side af det er dog mindst lige så central som den nævnte, nemlig, at Regensen har formet regensianeres personlighed, på godt og ondt. Mest på godt, men for nogle også som en negativ oplevelse. Der kan være mange grunde til en negativ oplevelse fra Regensen, som jeg ikke skal komme ind på her. Pointen er blot, at jeg ser det som regensianersamfundets opgave at være med til at bevare regensianernes egne historier og ligeledes historierne udefra, om Regensen. En sådan optik giver et godt billede på udviklingen i studenterliv, ungdom og uddannelse siden Regensen blev grundlagt 1623 Denne fortsatte udveksling af historier sker bl.a. i vores medlemsblad, men også ved vores møder ved generalforsamling og sommerudflugt. Netværksmødet, som vi afholdt i august, er endnu en måde at bevare regensianernes fælles historier på, og ligeledes en måde at være med til at udvikle nye historier på. Et netværksarrangement er selvfølgelig helt frivillige arrangementer for døde regensianere, men succesen var stor, så det kan være, at vi gentager det. Og så skal man jo ikke glemme, at Regensen fylder 400 om 17 år. Med den fart tingene har, eller mangel på samme, som Regensen har, så er det vist ikke for tidligt at komme i gang.

Bevarelsen af Regensens historier betyder selvkært, at bevarelsen af Regensen er centrum for regensianersamfundet. Vi skal være med til at hjælpe Regensen så den fortsat består i mange år. Det betyder også et engagement og en loyalitet overfor Regensen som kulturinstitution. At vi som regensianere er med til at skaffe penge, offentlig opmærksomhed og anerkendelse af Regensens betydning i samfundet. Det kan måske tolkes som et politisk manifest, men er sådan set blot ment som en påmindelse til alle regensianere om, at hvor de end sidder, så er Regensen, som alle andre institutioner, kun sikret sin fortsatte overlevelse, hvis nogle engagerer sig i form af fondsmidler og tilkendegivelse af, at institutionen skal bevares som en levende bygning, der tjener som kollegium for unge studerende i København. Indmeldelse i regensianersamfundet, donering til legater, som fx John Idorn gjorde det i sit testamente og at opfordre andre til at melde sig. Jeg vil være med til at arbejde på, at Regensianersamfundet fortsat skaber et fællesskab, der kan sikre Regensens historier i fremtiden.

Flagmanden i Estland

af Troels Peter Roland, 7x27

Er der en forbindelse mellem Regensen og Estland? Tanken må siges at være søgt, men det er rent faktisk tilfældet. Bortset fra Danmarks herredomme i landet fra 1219 (Dannebrog!) til 1346 var dets største ø, Osel eller Saaremaa, nemlig dansk fra 1559 til 1645. Frederik II, Kommunitetets stifter, købte øen og indsatte sin bror, hertug Magnus, som biskop. Nogle årtier senere, da Regensen stod færdig, gav Christian IV studenter fra Osel to privilegerede pladser på sit kollegium, hvilket varede ved, indtil øen afstodes til Sverige ved freden i Brömsebro.

Hvem disse mennesker var, om de vendte tilbage til Estland efter regenstiden eller virkede andetsteds i riget, vil forhåbentlig kunne undersøges nærmere i fremtiden. Det var dog ikke formålet med ens nylige besøg. Siden man for år tilbage anskaffede Regensens færøske flag og hermed lod *Merkið* vende tilbage til sit udgangspunkt, har den tanke spøgt, at en flagmand på kongens kollegium vel ikke kunne lade dette overgå et udenlandsk (om end indenrigs) flag og lade Dannebrogen stå tilbage. Den måtte vises samme ære. Gårdens eget flag var for hånden (ligesom en vis hang til patos), og målet blev at forevige det, hvor det i sin tid gav ærkebispens et tegn og Valdemar en sejr.

Altså fløj man til Helsingfors – for at ankomme ad søvejen som i hine tider. Fra skibet skuede man Tallinns tårne og Dombjerget, på hvis skråning "Danmarks Konges Have" nu er anlagt på

Her står den entusiastiske student Troels Peter Roland – en sjælden gang uden flag.

slagmarken fra 1219. Her udfoldede man Regensens Dannebrog til fotografering og til moro for de mange turister fra Norden og Japan.

Lokalbefolkningen, der (måske berettiget) har ry for at gøre finnerne rangen stridig i fåmæltighed, forholdt sig mere flegmatisk, men siges dog at omfatte Danmark med varme følelser. Et raskt korstog kan åbenbart udvikle sig til et godt naboskab, når tid og folk får lov at virke – særligt hvis senere stormagters erobringer skulle vise sig endnu værre.

Men nu er Estland atter frit – og kommer estere ikke længere til Regensen som på Christian IV's tid, må Regensen jo komme til esterne. Dette til inspiration for kommende flagmænd med rejselyst.

Kilde:

C.E.F. Reinhardt: *Kommunitetet og Regentsen fra deres Stiftelse indtil vore Dage*. København, 1862.

Lindefrokost 2006

af Mette Korsholm. Foreningsfri (1983-1987)

UDENGÅRDSFJOG ... stod der skrevet på min pande, eller sådan føltes det. Her havde jeg kæmpet med andre bestyrelsesmedlemmer om at overtage formand Camilla Sløks invitation til Lindefrokosten, og så dukkede jeg op på det tidspunkt, der stod på invitationen! Hvordan kunne jeg glemme det ... intet starter til tiden på Regensen! Suk, det er også 19 år siden jeg flyttede fra gården.

Lidt efter lidt dukkede folk op inklusiv klokkerne og Henrik Teide. Fotografen kom, og årets fotografi blev taget, dog uden Carlsbergs heste, idet det var helligdag – og hestene må ikke arbejde på denne dag, eller var det kuskene? Derefter gik borddækningen i gang – afbrudt af den traditionelle byge, mens resten af dagen foregik i skinnende sol. Før, under og efter bygen kom maden på bordet, flot arrangeret af indflytterne. Især var jeg imponeret af kranskekagemedisteren! Med glæde havde jeg set, at der var vandkander på bordet, men igen havde min hukommelse svigtet – de blev brugt til øl, så min plan om ikke at drikke så meget, forsvandt som dug for solen, da der jo også var den traditionelle snaps!

Så gik det ellers slag i slag. Heldigvis sad jeg blandt nogle søde, men unge regensianere, som kunne forklare mig baggrunden for nogle af de mere obskure sjoflinger, men mange præg bar af et altid aktuelt emne: kærlighedslivet på gården! Det er nu rart, at jungletrommerne stadig virker.

Langt om længe nåede vi til den traditionelle tur i Rundetårn og vandkampen. Til min store overraskelse blev der håret toiletruller frem, og jeg fik at vide, at en ny tradition var indført for et par år siden: Nemlig, at man kaster med toiletpapir – også fra Rundetårn – og at portneren næste dag samler papir op fra diverse tagrender i nabolaget. En anden tradition, der igen var aktuel, var, at politiet kom forbi. De stod der allerede, da vi skulle op i Rundetårn, men nogen (den ene klokke?) snakkede godt for sig, og vi fik lov til at fortsætte op i tårnet.

Herfra foldede mange, mange, mange toiletruller deres hvide baner ud over Regensen og nabolag – og så var det, at jeg atter blev et udengårdsfjog (eller også bare for gammel)! Jeg synes nemlig, at det er en rigtig, rigtig, rigtig dårlig ide at kaste noget som helst ud fra Rundetårn og i det hele taget at kaste med toiletpapir udenfor den røde gård. Dels sviner det utrolig meget, dels må det være ubehageligt at få selv en tomt rulle i hovedet. Det var andre åbenbart enige i, for da vi skulle ud af Rundetårn, stod vi i kø for at komme ud. Årsagen viste sig igen at være Politiets tilstedeværelse ude i Købmagergade. Endnu en gang trådte en veltalende regensianer til (atter den ene klokke?), og vi fik lov til at fortsætte til Regensen. Om der var nogen, der fik en bøde, ved jeg i skrivende stund ikke, og hvordan oprydningen foregik næste dag er mig også ubekendt.

Tilbage på Regensen fortsatte Lindefrokosten på en genkendelig måde med fester på diverse værelser og indtagelse af mere øl. Hvor pinlig jeg selv blev, ved jeg naturligvis ikke, men jeg må være taget hjem ved 21-tiden om aftenen, idet mit klippekort var stemplet 21.15 ... Alt i alt en vellykket Lindefrokost for en gammel, afdød regensianer.

Her har en af Regensens unge gastronomer udfoldet sig kreativt.

Der tages gruppefoto, mens alle er ædru

Men snart fornemmes tørken...

Alt ånder stadig fred & idyl

Nå. Man kan stadigvæk ikke lide Gamle.

Ak ja. Her vikler studenterne Rundetårn ind i toilet-papir. I gamle dage var de optaget af Dødehavsrunderne.

*Her ankommer
Lindefrukostens
tredje krydderi:
Ordensmagten*

Elers.dk – Det kristne gøglerkollegiums hjemmeside

af stud.scient.soc. i sociologi Lasse Liebst

og stud.teol. og stud.mag i religion Christian Hjortkjær

Bor der en lille glad kristen gøgler gemt i dig, så er Elers måske et sted for dig.

*'Sandelig, sandelig, siger jeg jer, lad livet være jer som i de evige gøglerhaller. Følg mig! Og medbring
rod næse!'*

Sådan kunne en elersianer overraskende læse det, der øjensynligt var et opslag til hvervning af nye alumner til sit eget kollegium. Her følger historien bag.

I begyndelsen var der sjoffingen. Og sjoffingen var hos Regensen. Og sjoffingen var Regensens. Og Regensen stråler som et lys i et ensformigt mørke, og mørket fik ikke bugt med Regensen. Da fremstod der et kollegium, stiftet af Jørgen

Elers; dets navn var Elers Kollegium. Og således blev det forudsagt, at Elers skulle sjoffles.

Vi springer lige Adam og Eva over, men herefter er det vigtige i historien, at det efter sigende var klokker emeritus og gamling Mikkel Felter, der – for Elers fik taget sig sammen – fik idéen til at hapse domænet elers.dk for næsen af elersianerne for fem-seks år siden. Da de fandt ud af, hvad der var sket, skulle de efter sigende have forsøgt at forhandle det tilbage med en simpel kasse ol. Dette blev afslået og regensianerne foreslog i stedet, at elersianerne serverede til en af de store regensfester som betaling. Dette forslag forargede elersianerne i en sådan grad, at vi ikke har hørt fra dem siden. Imidlertid har både Regensen, Borchs og Valkendorf fået hver sin hjemmeside i erkendelse af, at det nu engang er den måde, hvorpå man som ung oftest finder frem til et kollegium i dag.

Egentlig var der jo blot tale om den gamle uskrevne regel, der siger, at hvis man røver noget værdifuldt, det være sig fra en anden regensforening eller fra et af de gamle kollegier, så må man betale tilbage med det krævede eller selv foreslå en mere passende pris. Dette havde Elers forsømt i en årrække. Selv samme årrække har Regensen således blot betalt en årlig afgift for at beholde domænet. Med tiden opstod idéen om faktisk at lave en hjemmeside for Elers, da de nu ikke gik med på vores forslag. Men ting tager tid på Regensen, og embederne skifter hvert semester.

I foråret 2006 begyndte tankerne dog at samle sig om et ganske bestemt tema. Regensen havde nemlig figureret i et bestemt TV-program med titlen Mik Schacks Hjemmeservice. Her havde klokker-emeritus Karl Grannov i en underspillet replik skændet Elers som "det kristne gøglerkollegium på den anden side af gaden". Denne ene sætning formåede over de følgende måneder at generere en tankestrøm af funklende kreativitet i en lille skare regensianere, for endelig i løbet af sommerferien at materialisere sig i et egentligt produkt.

Idéen var, at hjemmesiden skulle fremstå som en professionel hjemmeside lavet af elersianerne selv. Derfor blev layoutet fra elersianersamfundets hjemmeside kopieret og ændret i få detaljer. Man skulle ikke umiddelbart kunne se, at dette var en sjofling. Først når man fik læst lidt nærmere, skulle det gå op for én, at der var noget helt galt. Derfor er store dele af hjemmesiden fyldt med korrekte historiske datoer og begivenheder, der faktisk er fundet sted. Dette er primært gjort ud fra bogen "Elers' Collegium – 1691 – 1941", som er at finde i Regensens Læsestue. Men ind imellem vil det blive krydret ganske betydeligt og særdeles subjektivt. Som f.eks. følgende:

"1785: Den 12. maj planter Regensens præst, A.C. Hviid Hansen, Linden (kaldet Frk. Lind) i Regensens gård. Til stede er alle 10 alumner, der, som det er beskrevet i en samtidig kilde, 'græd Dybfølte Tåre over Frk. Linds blændende skønhed, som elersianerne ej var beskikket til at nyde.'

Historien fortsætter med at beskrive hvorledes Finn Eli Benneweis, efter at have stiftet sit eget cirkus, bliver landskendt som højforkynder af det kristne gøgler-budskab. Ved Elerskollegiets 200-års jubilæumsfest holder han en dundrende tale, hvori han - iført rød klovnensæ - forklynder, *'...at Gøglerens komme er nært forestående! Bered Jeres Lattermuskler, thi kun den, der modtager Gøglets muntre Budskab i sit Hjerte vil få plads i Gøglerhimlen. Grin eller mød din Skæbne i Skærsilden.'*

Det viser sig, at Jørgen Elers testamentelige ønske var, at enhver der nedstammede fra ham, var privilegeret til embedet som efor. Grundet navneligheden Eli – Elers viser det sig, at Eli Benneweis netop er arving, og i 1893 møder han derfor op på kollegiet og stiller sit retmæssige krav om at indtræde som efor på Elers Kollegium.

De vigtigste begivenheder herefter må siges at være 1933, hvor det gøres obligatorisk at bære klovnensæ på alle Elers' indendørs fællesarealer, idet Eli på sit dødsleje beskriver den røde klovnensæ som det nye pagtstegn, der skal erstatte omskærelsen som givet til Abraham. Den sidste er 1968, hvor Elersianerne går forrest i studenteroprøret og i demonteringen af professorvældet, med parolen *'Mindre akademi - mere gøgl'*.

Udover en udførlig beskrivelse af årets gang på Elers, optagelseskraavene, gennemgang af kendte elersianere og forklaringer på de teologiske udredninger af, hvorledes et asketisk gøglerliv stilles op imod den lutherske dogmatik og den grundtvigianske praksis, så blev der plads til en grov sjofling af de elersianske egern, som går igen i deres logo. Her har nuværende V-mand og stud. mag. i klassisk græsk og latin Jon Ploug Jørgensen fundet frem til et verbum, der på finurlig vis kunne lave et ordspil på logoets motto: "Nucleos non Putamina", kernerne ikke skallerne. I stedet for ordet Nucleos står der nu Joculus, der er diminutiv af substantivet jocus, der betyder spøg, skæmt eller gøgl. Altså: "En smule gøgl, ikke skallerne". Det hele blev snedigt billedmanipuleret af nuværende V-føl og stud.scient. i geologi Jeppe Joel Larsen, der har formået at udstyre egernet med spredte arme, der jonglerer med tre valnødder.

Som prikken over i'et lykkedes det os få dage for offentliggørelsen at liste os ind på Elers under påskud af at skulle aflevere nogle stole, vi havde lånt. Herinde fik vi taget adskillige billeder;

nogle i lectoriet, et i vaskekælderen, et i badet og en hel del i haven, hvor der blev gøglet igennem, alt sammen naturligtvis iført rød klownenæse. Billederne er senere yderlige manipulerede, så de fremstår i sort-hvid med en gammelt brunligt skær. De pryder nu den øverste del af hjemmesiden, som, med den sidste krølle, er yderligere suppleret med det kendte stykke gøglermusik, som hører til i ethvert cirkus – nu i slow-shuffle-udgave med forrygende rytmeboks-trommer komponeret af nulevende regensianer og nedstamning af D.G. Monrad, stud.mag. i musik Anders Monrad.

Man må sige, at den inter-kollegiale sjøfling er gået ind i den digitale tidsalder. Hvor man førhen stormede Elers og smed deres vinduer ned på gaden eller lagde torsk på varmeovnen i saunaen, så laver man nu hjemmesider, der sjøfler hinanden på mest forsmædelige vis. Men dette er primært gjort for netop igen at fremprovokere den leg, der i så mange år har en del af livet på de gamle kollegier. Den er ved at gå tabt pga. at alle nu ser sig nødsaget til at låse sig inde bag lås og slå. Det gør unægtelig hapsningen af Hostrup en del sværere. Elers.dk skal – udover dens mål i sig selv – også ses som et middel til igen at få blusset striden op igen. Og som man i skrivende stund sidder her på mit regenslocum på Admiralitetets legatværelse en mørk efterårsdag med lyden af fest fra Lillesal udenfor kan vi glæde mig over, at Hostrup set ud til at være blevet hapsset fra Regensens Bibliotek, så er tingene igen i sin rette orden. Vi skal nok få ham tilbage!

NB: Vi har netop efter denne artikels afslutning modtaget en officiel klage fra Elers via domæneklagenævnet, der kræver domænet overdraget. Vi er overordentlig skuffede over denne pinlige udfarelse i jura i stedet for gedigen kollegial leg. Hvad udfaldet bliver, har vi endnu i vente.

[Forside](#) | [Historie](#) | [Tidslinie](#) | [Årets gang](#) | [Optagelse](#) | [Kendte elersianere](#)

Elers - Det kristne gøglerkollegium

Velkommen til Elers

Elers er det eneste seriøse danske gøglerkollegium, der følger den æstetiske kristne tradition foreskrevet siden 1973. Vi er gøglere, og vi er stolte af det. Læs mere om Årets gang [her](#).

Elers' historie

I 1705 indleies Elers, der i en årrække fungerer som normalt kollegie, primært for teologer. De sidste mere end 100 år har den stolte gøglertradition knæret og indtaget bygningens sjæl. Læs [herfor](#).

Kendte elersianere

Fargo, Kramp og Rolf Hemmingsen er blot nogle af de næmnde, der har præget dansk gøgl gennem tidene. Deres livsglæde og åbenhed for verden er et resultat af den indflydelse, de fik, da de boede på Elers. Læs [mere](#).

Optagelse

Bor der en lille glad kristen gøgler gent i dig, så er Elers måske et sted for dig. Optagelseskravene indebærer dog bl.a. en halsfang videregående gøglerdannelse, fæls, plønski eller jara. Læs [mere](#).

© www.elers.dk

Regensens sognekirke fylder 350 år

af Troels Peter Roland, Flagmand emeritus, admiral og khiliark

Årstallet 1623 kender vi alle, og 1642 som "Regenstårnets" byggeår står i guld for det ydre eller indre blik. 1656 er derimod ikke et år, der umiddelbart rinder en i hu. Men Christian IV's byggeforehavender tog den tid, de tog, og hans "Hellig Trefoldigheds Kirke", stod først færdig i dette år, efter vores yndlingskonges død. Studenterkirken på Regensen var blevet for lille, og kongen havde ønsket at betænke studenterne med dette nye og enestående bygningskompleks til treenigheden: Faderen i himlene (observatorietårnet), Semmen, ordet, i bøgerne (universitetsbiblioteket på kirkeloftet) og Helliganden i kirkerummet. Kirkens tilknytning til universitetet har medført, at "Trinitatis", latin for "treenighedens", gennem tiden har udkonkurreret det danske navn. At bygningen altså kunne fejre 350-års jubilæum på trinitatis søndag i år, berørte på flere måder Regensen. Dels er den siden 1930 vores sognekirke, dels er det jo også jubilæet for Regenskirkenes ophør som egentlig studenterkirke. Og da kirken oven i købet havde ansat den døde regensianer Rasmus Agertoft som ceremonimester for festlighederne, knyttedes på et tidligt tidspunkt kontakt over gaden.

Fejringen strakte sig over tolv dage med byvandring og koncerter og kulminerede den 10.-11. juni. Om lørdagen afholdtes blandt andet et historisk optog gennem Indre Bys gægader med deltagelse af skikkelser fra sognets historie: Konger, borgere, professorer, præster og kendte sognebern som madam Mangor og regensianeren J.H. Wessel.

Nu er det jo sådan, at Regensens indflyttere som bekendt en gang imellem forsøger at kompensere for deres lave status ved at danne obskure selskaber, der oftest uddør, når foreningerne tager dem; dog hævder en kreds omkring indflytterne fra det frugtbare efterårsklokkerat 04

fortsat at være de sande arvinger til ligbærerprivilegiet af 1711. Nu skulle de stå deres prøve, thi optøget havde brug for et pest-lig med tilhørende bærere. Og forventningerne blev indfriet. Som et højtideligt indslag rumlede Gårdens kærre gennem gaderne fulgt af sortklædte og messende regensjanere, den ene med *Anne Østerby Miltersen*, behørigt sminket, i Regensjens døde kiste (og sin bedstemors natkjole), den anden med undertegnede, hvidklædt og –sminket, forestillende kirkens marmorepitafium over feltmarskal Hans Schack (1609-1676).

Han fik gravplads her, og blev forlenet med Schackenborg, til gengæld for sine fortjenester i forsvaret af København under svenskernes storm i 1659. Det er i øvrigt den historiske begivenhed, hvor regensjanerne trådte stærkest i karakter. Under udfaldene mod fjenden kæmpede de side om side med søfolkene fra Nyboder. De fik på grund af de sorte *regensjanerkapper* tilnavnet "de sorte" og udmærkede sig ved stort mod. Smukt var det atter at se de sorte kapper i Kongens København.

Resten af dagen holdt Regensen åbent hus i gårde og på salæ, mens sognet festede på kirkepladsen. Om søndagen markeredes det egentlige jubilæum med en festgudstjeneste ved biskop Erik Norman Svendsen med tilstedeværelse af bl.a. provst & provstinde samt ditto emerita Vreni Grane, hvis mand ofte prædikede her i studenterkirken.

Kilder:

Rasmus Agertoft og Kirsten Sandholt, sognepræst, pers. komm.

Inger Wiene, Kirsten Sandholt og Jesper Vang Hansen (red.): *Runde Kirke, Taarn og Sogn – Trinitatis gennem 350 år*. København, 2006.

Anonym: *Gammelt og nyt fra Regensen – Lidt Regenshistorie af En forhenværende Arkivar*. København, 1911

En stakkels kvinde-lig regensianer har taget plads i kisten

Her ligger Troels Peter Roland atter uden flag - men med stang.

Tale ved Lindeballet 24/06-2006

af Erik Skyum-Nielsen, Regensprovst

For 38 år siden, i påsken 1968, tilbragte jeg en uge i det daværende Jugoslavien sammen med min mor og min storebror og min lillebror Ole, der for nylig har indlagt sig herostratisk berømmelse her på stedet som Lindepisser i klasse A.

Vi skulle bo lidt uden for Dubrovnik i en lille by, der hed Plat, på et hotel, der hed Hotel Plat. Vi ankom midt om natten og fandt hurtigt frem til vor bus, nr. 4, som imidlertid blev ved med at vente, fordi der manglede én passager. Og da det langt om længe puslede henne foran ved døren, kom der en fuld mand kravlende ind og sagde: "År dette bussen til Plit eller Plot eller vad fan det heter."

Manden hed Söderström og var åbenbart blevet tanket op i luften og viste sig at være svensk. Og han var fuld hele ugen, også den dag, vi besøgte Cetinje, hovedstaden i det gamle fyrstendømme Montenegro, som netop i disse dage er i færd med at løsrive sig fra Serbien. Der fortalte de os, at hvis man før Anden Verdenskrig mødte en bonde fra Montenegro, så kom han altid forrest, ridende på et æsel med familiens største værdier. Bagefter kom børnene, hver med en bylt over skulderen, og til allersidst kom konen, med en kæmpemæssig sæk over nakken.

Efter krigen kom konen først, derefter børnene, hver med en bylt over skulderen, og til allersidst kom så manden, trækkende med æslet, med familiens største værdier. Men hvorfor gik konen pludselig forrest? Jo, for tænk, hvis der var blevet lagt miner...

Jeg er udmærket klar over, at jeg som provst konstant må færdes i mineret terræn. Mange regensjanere har det nok bedst med en provst, der bare kan fungere som pauseklovn og holde taler, af hvilke man kan grine hele tre gange. Første gang, når man holder dem og måske ind imellem får sagt noget sjovt. Anden gang når man bagefter evaluerer og bliver enige om, hvor dum i nakken han er. Og tredje gang, når man fortæller hinanden de vittigheder, man hellere ville have hørt.

Siden sidste lindebal har pauseklovnen haft lejlighed til at undre sig over adskilligt.

Jeg har set branderter, som ville have gjort Söderström gul og blå af misundelse, og som rettelig hørte hjemme på Medicinsk-Historisk Museum.

Jeg har hørt på revynumre, som selv i Åndssvageforsorgen ville have givet anledning til alvorlig bekymring.

Jeg har i klokkeprotokollen læst udgydelser, hvis grad af revanchistisk sexism i gamle dage ville have ført til dom ved en feministisk standret fulgt op med en omgående kastrering.

Jeg har hørt flæben og tuden og klynken og ynkelig jamren over det mindste tab af retten til at te sig som en tåbe.

Jeg har set et ressourcespild af el og vand og papir, der, hvis han hørte om det, ville gøre Villy Søvnald søvnløs.

Jeg har mærket en "det-har-vi-folk-til-mentalitet", der kunne få Kejser Nero til at ligne en jævn demokrat og som tit har fået mig til at tænke på det sted i Aristoteles' Retorik, hvor han bl.a. definerer lykken som det at have gode og lydige slaver.

Men jeg har også hørt på udsøgte ændrigheder og sprød nyskreven poesi. Jeg har lyttet til musik spillet med nerve og talent. Jeg har lært at værdsætte norder. Jeg har set folk have det pragtfuldt og hygget mig gevaldigt og hver dag glædet mig til at komme hjem, ligesom det har været herligt at møde regensianere på universitet og ude i byen. Man kunne fristes til at spørge: hvad skal man med det evige liv, når man kan få et år på Regensen?

Hvordan skal man forklare det her? Hvordan går det f.eks. til, at den samme person, som til festerne har leveret de tåbeligste platheder, kan skrive speciale om Aristoteles og få universitetsmedalje for det? Ligger Tankens Slot på Hotel Plat, og omvendt?

Til at forklare det har vi brug for en meget avanceret teori, der transcenderer traditionel videnskabelighed og f.eks. tillader os at operere med en forestilling om det fraværende subjekt.

Men fortvivl ikke. På humaniora har vi i de sidste fyrré år haft en tommelfingerregel, der siger: der findes ikke et kulturelt eller socialt fænomen, der er så enkelt, at det ikke kan gøres kompliceret ved hjælp af en fransk tænker.

Jeg tænker her særlig på Gilles Deleuze, hvis teorier om rhizomer og rhizomatiske netværker for mig at se giver os en beskrivelsesmodel af oplagt regens-relevans. Rhizomer kender vi fra naturen fra kartofler og anemoner, der kan stikke op ét sted, men underjordisk være forbundet med et skud et helt andet sted.

Om rhizomet skriver Deleuze, at "en hvilken som helst del af et rhizome kan og bør forbindes med en hvilken som helst anden del". Det opfatter jeg som en meget præcis beskrivelse af kærlighedslivet her på stedet.

Erik Skjum-Nielsen med frue – fanget af kameralinsen under generalforsamlingen i 2005

Videre hedder det (og her nytter det at forestille sig fulde regensianere) "at et rhizome kan brydes, overskæres et hvilket som helst sted, men derpå fortsætter det - og genoptager den ene eller den anden af sine linjer eller forfølger andre linjer." Sådan omtrent fester og lever man her på stedet. Jeg kan ikke se andet end, at vi med Deleuze har fået en model til at anskue Regensen som et fluktuerende netværk med rhizomatiske egenskaber.

Dog, måske kan vi også gribe sagen historisk an. Om alt går vel, skal vi om kort tid synge Regensens slagsang.

Den er, som I vel ved, skrevet af Søren Hoff, som en hel del af os havde den glæde at feste sammen med ved sidste revy for Regensianersamfundet. Og det træffer sig så heldigt, at jeg for få dage siden modtog hans bog *Den gang man skrev breve*, med undertitlen "erindringer, breve, billeder og vers".

Søren Hoff er født 1922 og boede på Regensen under den tyske besættelse og i årene efter. Han blev cand.polit. og har haft en stor karriere i Brasilien, Philipinerne, Indonesien m.m. Og han var særdeles aktiv frihedskæmper, havde bomber gemt på Regensen og var med den gang, hele gården blev ryddet af tyskerne og alle taget med op på Dagmarhus og derfra kørt ud i Vestre Fængsel – unægtelig noget andet end at blive holdt som fanger i Rundetårn.

Om regenslivet efter besættelsen siger Hoff, at han blev indrulleret i en kreds af muntre og festglade og lettere fordrukne regensianere. "Under krigen havde vi mistet enhver form for autoritetstro. Nu gjaldt det om at nyde tilværelsen. De, der tog studiet alvorligt og murede sig inde på deres værelser med bøgerne, blev kaldt "hvide myrer" og var ikke særlig velset."

Om sit kærlighedsliv dengang skriver Hoff, at det vilde liv naturligt nok medførte en række engangsknald, og at der ikke er mange af pigerne, han husker det mindste om.

Man kan heraf udlede, at han må have flyttet sig en del siden 12-års alderen, hvor en skolekammerat forsøgte at indvie ham i seksuallivets mærkværdigheder og fortalte, at man skulle stikke tissemanden op i enden på en pige. "Det troede jeg slet ikke på, men han forsikrede mig om at det var rigtigt – han kendte en, der hed Georg, som selv havde prøvet det. Sådan noget griseri ville jeg i alt fald aldrig være med til", skriver Søren Hoff. Det var han så alligevel på Regensen, selv om han ikke kan huske pigerne fra hinanden.

Næ, den, der huskes, er Birte, som endda er gengivet i farver uden en trevl på kroppen i bogen, der afsluttes med en hel stribe flotte familiefotos. Hvilket bringer mig tilbage til Aristoteles. For hvad er det lige, han skriver om lykken, når han ikke snakker om slaver? Jo, lykkens hovedbestanddele er: ædel herkomst, mange og retskafne venner, rigdom, en stor og vellykket børneflokk og en god alderdom. Desuden legemlige kvaliteter såsom godt helbred, skønhed, gode kræfter, en velvoksen krop, anlæg for sportspræstationer; et godt omdømme, hæder, held og moralsk fuldkommenhed (eller dens bestanddele: visdom, mod, retsind og besindighed).

Når man læser Søren Hoffs memoire, forstår man, at han har fået næsten alt sammen. Opnået det ved egen indsats eller fået det i gave af livet. Og det fremgår uden for enhver tvivl, at hans tid på denne rhizomatiske Regens har været af formende betydning. Regensen, som også for ham var en underlig hybrid mellem Tankens Slot og Hotel Plat.

Prøv lige at tænke på listen fra Aristoteles. Og træk så det fra med rigdommen og den store børneflokk og den gode og rolige alderdom. Så har I, der bor her nu, i det store hele allerede det hele. Tag vare på det. Og vær gavmilde med det. Og syng, så det kan høres helt ud til Gl. Holte, hvor Søren Hoff jo bor. RESPÆK, som de siger på Grønland.

Sommerudflugt 2006

Regensianersamfundets sommerudflugt løb af stabelen lørdag den 30. september, hvor ca. 30 tilmeldte besøgte Bispegården i Nørregade nr. 11.

Biskop Erik Norman Svendsen tog imod gæsterne i den flotte gårdhave, og her fortalte han entusiastisk om Bispegårdens historie.

Til læserne af dette blad kan vi således fortælle, at Bispegården er et såkaldt *ildebrandshus*, idet huset er opført i 1732 – få år efter Københavns brand, der stort set raserede hele det daværende København.

Der har boet i alt 28 biskopper på stedet, og Norman Svendsen betegnede generelt sine forgængere som "myreflittige", idet de brugte 2 – 3 måneder om året på at rejse rundt i kongeriget for at gøre *visitats* hos præsterne. De tidligere biskopper døde typisk i Bispegården, for de havde deres bispeembede, så længe de levede.

Den moderne biskop lever en lidt lettere tilværelse i den danske kirke, som Norman Svendsen betegner som *fladkirkeleg*. Således skal den moderne biskop i København pænt gå af, når han er 70 år gammel, og han har ikke en bispestav, som andre kirker udstyrer deres biskopper med.

Og dog: Erik Norman Svendsen har faktisk en særdeles flot bispestav stående tæt på sit skrivebord. Den er arvet fra en forgænger, som fik den i gave.

I øvrigt er det ikke den rene idyl at bo i Bispegården i Nørregade, som i weekenden forvandler sig til *Citydyrehavsbakken*, mens den store obelisk ved Domkirken anvendes som Københavns største urinal. På den baggrund ser Erik Norman Svendsen frem til at bevæge sig lidt længere ud i periferien af byen, når han om nogle år skal på pension.

*Regensianersamfundets
medlemmer er klar til at
sige goddag til bispen*

En dansk biskop har ikke en stav. Men Erik Norman Svendsen har alligevel arvet én fra en af sine mange forgængere

En afstikker til Domkirkens museum

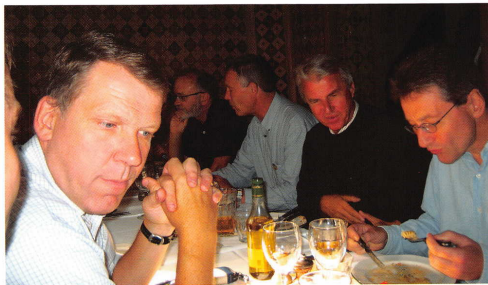
Efter besøget i Bispegården var turen næsten kommet til den traditionsrige frokost – men først bragte formand Camilla Sløk gæsterne en tur omkring Domkirkemuseet i Københavns Domkirke.

Så blev kursen endelig sat mod Restaurant Pasta Basta, hvor der var mere hjerterum end husrum i det smalle kælderlokale. Men stemningen var god og pastaen mør, så de gamle regensianere så veltilfredse ud, da de gik hjem efter årets sommerudflugt.

Camilla Skøk var en kyndig rundviser i Domkirken

Niels Willumsen ser en smule betænkelig ud, mens Finn Østrup (i mørk trøje) forklarer tidligere formand for Regensjanersamfundet, Hans Steenberg, lidt om hovedretten på Pasta Basta.

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere. Man skal melde sig ind i foreningen for at blive medlem. De tre første år efter man er flyttet fra Regensen er man dog gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til regensianersamfundets kasserer Henrik Teide.

For sit medlemsskab får man mange forskellige ting

Invitationer til Regensianersamfundets aktiviteter, medlemsbladet med spændende fotografier og tekster fra Regensens historie. Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest. Til generalforsamlingsmiddagen får man både revy samt et blad lavet af regensianerne om årets gang på Regensen.

Alt dette for kun 100 kr. om året.

FORMAND OG WEBMASTER:
Camilla Søk • camilla@sloek.dk

KASSERER:
Henrik Teide • henrik.teide@dk.mags.com

REDAKTØR:
Thomas Rørsig • tr@danskespil.dk

Mette Korsholm • mettekor@tiscali.dk

Marthe Seiden • marthe@seiden.dk

Karsten Bo Knudsen
Hans Steenberg
Poul Petersen

Medlemskab opnås ved at sende en e-mail til Henrik Teide eller ved at ringe til
Henrik Teides sekretær, Inge Frøst på tlf. 33 12 45 22